

stere. Derimod kunde jeg have ønsket, at man ikke havde undtaget de stipulerede Afdrag. Jeg føler mig overbevist om — og jeg har talt med adskillige Mennesker, som er fuldkommen enige med mig deri —, at naar vi kommer til Juni Termin, vil der være en Del Mennesker, som ikke vil kunne betale de stipulerede Afdrag. Det vil sige, at de Mennesker, som faktisk er daarlign stillede, og som man faktisk havde tænkt paa at hjælpe med nærværende Lovforslag, ikke bliver hjulpet. Jeg er klar over, at det kan have sine Vanskeligheder, særlig hvor der er Tale om Kreditforeningslaan, men det er heller ikke saa meget det, jeg har tænkt paa, som det er paa de Mennesker, der sidder med et 2den Prioritets Laan, og som under Fortrøstning til, at vi i Fremtiden vilde komme til at leve under normale Forhold, maaske er gaaet ind paa at fremskaffe en forholdsvis stor Ydelse i Form af Afdrag paa det stiftede Laan. Jeg vilde have sat Pris paa, om man, naar der er Tale om Betalingshenstand med Pantegæld, kunde have udstrakt den til at omfatte de stipulerede Afdrag. Jeg synes, at i saa Henseende er der en Inkonsekvens i selve Lovforslaget. Lovforslaget hedder Forslag til Lov om Betalingshenstand med Pantegæld, men det faktiske Forhold er, at de stipulerede Afdrag er netop Pantegæld, det er altsaa i Virkeligheden en Del af Pantegælden, som skal præsteres til Udbetaling, og paa dette Punkt indeholder Lovforslaget altsaa en Inkonsekvens. Jeg ved ikke, om det praktisk talt lader sig gøre at ændre dette, men jeg vil gøre opmærksom paa Forholdet, fordi det sikkert i mange Tilfælde for de vedkommende, særlig for dem, som sidder med en 2den Prioritet, naar vi kommer til Juni Termin vil være yderst vanskeligt at opfylde deres Forpligtelser, og det vilde derfor være meget ønskeligt, om der kunde træffes en Ordning for deres Vedkommende.

Den ærede sidste Taler var, saa vidt jeg forstod, i højeste Grad betænkelig ved den Ventil, som er aabnet for Ministeren. Jeg kunde ønske, at den havde været noget større, saaledes at Ministeren, naar det fra en Skyldners Side kunde dokumenteres, at de nu eksisterende Forhold er Skyld i, at han ikke kan erlægge de stipulerede Afdrag, havde Bemyndigelse til at sige: Naar det er Forholdet, maa der ogsaa for denne Skyldners Vedkommende gives Henstand med Betalingen. Jeg ved ikke, hvorvidt det praktisk lader sig gøre, men jeg fremsætter Tanken til velvillig

Overvejelse, fordi jeg tror, det vilde være en for mange Mennesker overordentlig nyttig Foranstaltning.

Justitsministeren (Zahle): Jeg tillader mig i Anledning af de faldne Udtalelser at bemærke følgende: Det ærede 1ste Medlem for 8de Kreds (Dalsgaard), som i øvrigt støttede Forslaget baade realiter og formaliter, gjorde en Bemærkning om, at det var ham ikke ganske klart, hvad „Forfaldstid“ i § 2 betød. Jeg vil til Klargørelse deraf tillade mig at gøre ham opmærksom paa, at der staar i Lovforslaget, hvad Forfaldstid er, idet der gives Justitsministeren en Bemyndigelse til at forhøje Renten med 1 pCt. fra Forfaldstiden, som, efter hvad der staar i selve Paragraffen, er det Tidspunkt, til hvilket Gælden lovlign kunde have været opsagt. Der staar altsaa i Lovforslaget, hvad Forfaldstid er, og det er en Angivelse af, hvad Forfaldstiden burde være, som det ærede Medlem ønskede. Jeg tror derfor ikke, der skal opstaa nogen Misforstaaelse mellem ham og mig i den Anledning.

Det ærede 4de Medlem for 10de Kreds (Birch) mente, at man ifølge Lovforslagets Tekst ikke kunde være ganske klar over, hvorvidt man kunde opsige Prioritetsgælden til Betaling 31. December 1915, eller om man først kunde opsige Pantegælden til Betaling med den 31. December 1915 som Opsigelsesdag, men jeg mener rigtignok, at det staar aldeles udtrykkeligt i Teksten, at Gælden kan opsiges saaledes, at Betalingen skal erlægges den 31. December 1915. Naar det er Tilfældet, sagde det ærede Medlem, saa er det et Spørgsmaal, om dette Moratorium er tilstrækkelig langvarigt, det kan jo være, sagde det ærede Medlem, at det ikke er tilstrækkeligt for en Debitor at faa et halvt Aars Henstand f. Eks. fra Juni Termin til den 31. December 1915. Dette vil jo meget bero paa, hvor langvarig Krigen bliver, men hvis det inden den 31. December 1915 viser sig, at en længere Henstand paa Grund af de ekstraordinære Forhold er nødvendig, vil vi til Efteraaret have Lejlighed til at forlænge denne Henstand. Nu at gøre Fristen længere end til den 31. December 1915 vil vistnok ikke være velbegrundet. Man maa jo ogsaa tænke noget paa Kreditors Interesse. Han er dog lovlign berettiget til at faa sine Penge en Gang, og man kan ikke saaledes udskyde hans Krav ad Kalendas græcas. Det vilde være lidet stemmende med det høje Lands-